

[Christmas Møller.]

at Dementiet ikke kommer, og i hvert Fald har den højtærede Statsminister den Chance, at han ikke er her, thi det vilde være kedeligt, om Statsministerens gamle Uvaner havde smittet over paa en anden socialdemokratisk Politiker, den Uvane f. Eks. at tale om konservativ Forsvarsrumlen, og det vilde paa den anden Side være en Opmuntring, hvis det vidstes, at det var Statsministeren, der stod inde for „Politicus“'s alvorlige Ord, der lød saaledes — og jeg beder her og senere den højtærede Formand om Tilladelse til nogle Citater —:

„Det skal ikke skjules,“

— det er allerede nævnt af det ærede Medlem Hr. Brorsen —

„at der hviler et tungt Ansvar paa Regeringen, hvis de Ulykker, hvorom der tales, virkelig indtræffer.“

Disse alvorlige Ord var skrevet med særlig Henblik paa Beskyttelsesforanstaltninger ved Hovedstaden — jeg citerer —

„hvor der maaske kan være Fare under andre Magters Sammenstød“.

Jeg vil i Sandhed gerne kunne opfatte disse Ord som Statsministerens, og det vil ikke falde mig ind at gøre ham til Forsvarsrumler af den Grund. Men ganske særligt skulde det glæde mig, om det ikke blot er „Politicus“, men ogsaa Statsministeren, man kan takke for følgende Ord i Artiklen i den socialdemokratiske Presse:

„Dansk Omraade kan ikke bruges af krigsførende Magter, og det er til Sikring herimod, vi skal være beredte.“

De Ord er som talt ud af den danske Konservatismes Hjerter. De siger netop, hvad Danmark efter vor Mening skal og maa garantere den Omverden, i hvilken Krig kan tænkes at bryde løs. Det er det, vi skal garantere saavel den ene som den anden krigsførende Part. At vi ikke blot vil det, men ogsaa kan det, er nødvendigt for at skabe den Tillid til os, som er Forudsætningen for, at vi kan bevare Danmarks Neutralitet og gøre den til et stærkt Led i Nordens Neutralitet, til en Bærepille under Nordens Fred.

Og det er den samme Betragtning, Udenrigsminister Sandler nylig har givet nordisk Gyldighed ved at sige:

„Ingen Magt skal gøre Regning paa at have os — de nordiske Lande — eller nogen af os med sig, Norden skal slettes af Generalstabens Forhaandskalkuler, pro et contra. Nordens Styrkelse har kun eet Formaal: Forstyr ikke Nordens Fred.“

Forstyr ikke Nordens Fred, det betyder for os først og fremmest: Forstyr ikke Dan-

marks Fred. Det er dette Budskab, vi skal lægge i Styrkelsen af det danske Forsvar, dette Forsvar, der, som „Politicus“ skrev, skal være beredt til at hindre, at vort Omraade kan blive brugt af fremmede Magter.

Det er ikke et Budskab til den ene eller den anden Side, men til alle. Under Finanslovdebatten udtalte jeg den 16. November i Fjor:

„Vi har her i Landet en lykkelig Følelse af, at vi i denne Sag“ — Forsvarssagen — „er alles Venner. Ingen tiltror os Hensigter ud over Omsorgen for vor egen Sikkerhed, Viljen til at bevare ogsaa for vor nordiske Lod Fred og Venskab med alle.“

Jeg finder i „Politicus“'s Artikel en vis Genklang af denne Tankegang, og jeg haaber, at Statsministeren heller ikke paa dette Punkt er til at skelne fra „Politicus“. Hvad vi nylig har hørt af den svenske Udenrigsminister Hr. Sandler, er nøjagtig det samme, blot overført paa hele Norden:

„Har Norden“, udtalte han, „nogen fælles Fjende?“

Svaret er med Rette: Nej. Jeg tilføjer: Hvis blot eet af de nordiske Lande havde en Fjende, kunde Hr. Sandler saa have talt, som han talte? Nej, det kunde han ikke, ikke hvis der skal være Gnist af Sandhed i Forsikringerne om nordisk Ensrettethed i Følelsen indadtil og udadtil. Norden har ingen fælles Fjende, men hvis et af de nordiske Lande fik en Fjende, saa vilde denne Fjende ogsaa være Nordens. Han maatte vide, at Norden følte ham som Fjende; han maatte vide det, selv om det ikke blev sagt ham og ikke kunde siges ham med Vaaben.

Dette er det psykologiske Norden, og det er en Realitet, hvormed ogsaa Omverdenen maa regne. I denne Samhu gror langsomt, men dog umiskendeligt nordiske Samraad om Koordination af Neutralitetsregler og Bestræbelser for Vareforsyningen under Forhold, der vanskeliggør eller udelukker Tilførsler udefra. Og nu til sidst har Udenrigsminister Sandler rejst Spørgsmaalet om „Koordination af alle, henholdsvis flere, nordiske Landes Forsvarskraft“.

Kan, spørger han, en saadan Koordination „give vore Chancer for at undgaa Krig forøget Styrke?“

Spørgsmaalet om den militære Koordination har i Sandler's Tale hans Afvisning af den nordiske Militæralliance til Baggrund, og det er den Baggrund, der dominerer i den danske Regeringspresse. Jeg lægger uden Sammenligning større Vægt paa Udenrigsminister P. Munch's Svar til hans svenske Kollega. Det lyder kort og godt saaledes: